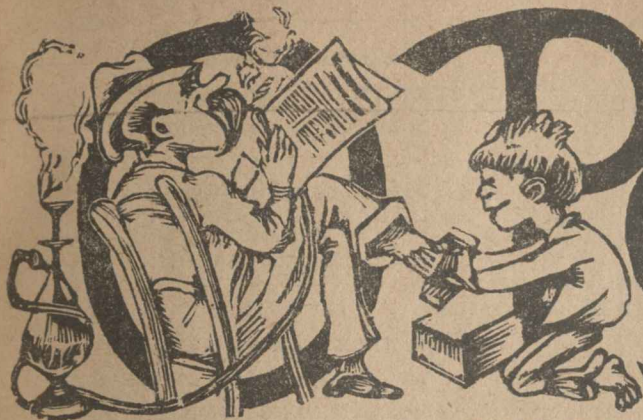

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἰουνίου μηνὸς εἰκοστή,
ἀτμοσφαῖρα τὰ μάλα βραστή.

Συνομιλία γὰρ τῆν Ἀγγλίαν.

Φ. — Τᾶμαθες, Περικλέτο;

Π. — Κουβένταις δὲν σηκόνω...

μήπως θὰ μοῦ μιλήσης πάλι γὰρ τὸν Βαρώνο;

Φ. — Βρὲ ποῖδ Βαρώνο, μπέστια;... θὰ σοῦ μιλήσω γι'
σπουδαῖα καὶ μεγάλα. [ἄλλα

Π. — Δὲν θέλω πιά ν' ἀκούω, καὶ μήτε νὰ μιλῶ
γὰρ τίποτα, φαφούτη...
μέσα στὴ ζέστη τούτη
ἐλὼ κι' αὐτὰ καὶ στόμα συγχρόνως νὰ σφαλῶ.

Φ. — Τᾶμαθες, Περικλέτο;

Π. — Τί θέλεις, βρέ, νὰ μάθω;

ἐγὼ μ' αὐτὴ τὴ ζέστη θὰ τρελλαθῶ, θὰ πάθω.

Φ. — Μὴ τάχατε στῆς ζέσταις δὲν εἶσαι μαθημένος;
γιατὶ νὰ κάνης ἔτσι,
διαβόλου σκυλοπέτσι,

τώρα ποῦ πυρπολεῖται τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος;

Π. — Δὲν θέλω πιά ν' ἀκούω, καὶ μήτε νὰ μιλῶ...
μέσα στὴν κάφα τούτη
γίνεται σὰν κουρκοῦτι
τὸ λίγο μου μυαλό.

Μὴ μ' ἀναφέρης περὶ πολέμων,
ὅσους ὀλέθρου σαλπίζει δαίμων,
μὴ μ' ἀναφέρης τώρα ξανὰ
τὰς Καλλιπόλεις καὶ τὰ Στενά.

Ὡ σὺ λαλίστερε πάντων ἀνθρώπων,
μὴ μ' ἀναφέρης περὶ θηρίων,
μὴ λέγῃς τίποτε περὶ μετώπων
στρατῶν μεγάλων, στρατῶν ἀγρίων.

Δὲν θέλω τώρα λόγων σιέλους,
μὴ μ' ἀναφέρης καὶ γὰρ Φρατέλους,

Ἔτος χίλια κι' ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντεις εὐοιῶνους ἀγαθὰ κι' ἐγὼ προσμένω.

Ποῦντος χίλια καὶ τρακόσα καὶ τριάντα σὺν ὀκτώ,
τοῦ Ναυάρχου τῆς Ἀγγλίας ἀνακοινωθὲν φρικτό.

ποῦ βρῖσκουν μὲρὸς τοὺς βροχαῖς κι' ὀμίχλαις,
καὶ κυνηγοῦνε καὶ πιάνουν τσίχλαις.

Ὡ! δὲν μ' ἀρέσει τῆς μάχης πλέον
ἢ ξιφολόγχῃ, τὸ τόσο αἷμα,
κι' ἡ μαύρη φρίκη τῶσων δεινῶν.

Μέσα σὲ πόντον εἰρήνης πλέον
θέλω Βαρώνου νὰ βλέπω βλέμμα
καὶ τσὲκ τῆς ὥρας ἐρατεινόν.

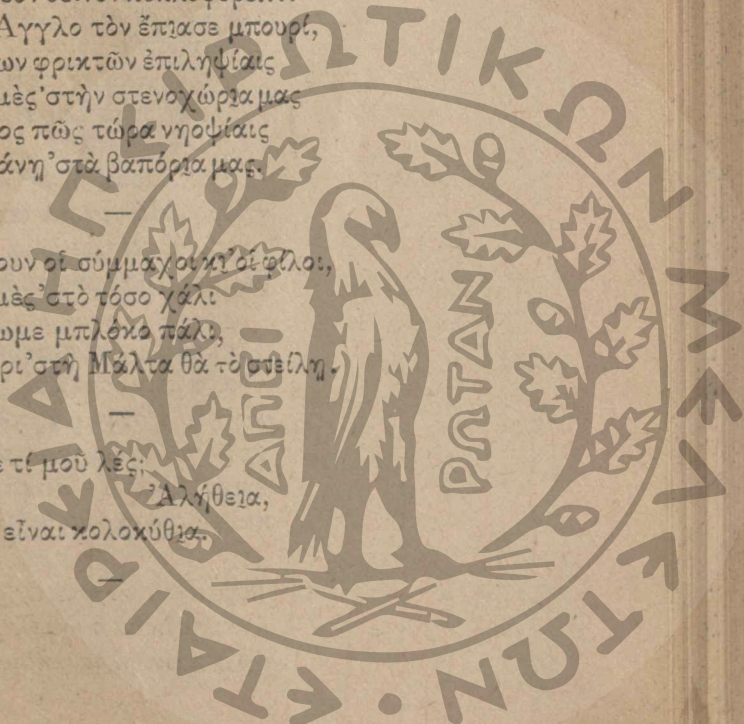
Φ. — Ἡ ζέστη, κουτσοδόνη,
σ' ἐπείραξε τῷόντι
σὲ τοῦτον τὸν καιρόν.

Κι' ἐν μέσῳ συμφορῶν
παράποτε μεγάλων
παρλάρεις ἄλλ' ἄντ' ἄλλων.

Ἐν τούτοις τώρα νέον δεινὸν κυκλοφορεῖ...
τὸν Ναύαρχο τὸν Ἀγγλο τὸν ἐπίασε μπουρί,
καὶ μέσα σὲ πολέμων φρικτῶν ἐπιληψίαις
καὶ μὲς στὴν στενοχώρια μας
ἐπαπειλεῖ καὶ τοῦτος πῶς τώρα νηοψίαις
θὰ κάνῃ στὰ βαπόρια μας.

Ἔτσι μᾶς φοβερίζουν οἱ σύμμαχοι κι' οἱ φίλοι,
καὶ μὲς στὸ τόσο χάλι
θᾶχωμε μπλόκα πάλι,
καὶ κάθε μας βαπόρι στὴ Μάλτα θὰ τὸ στείλῃ.

Π. — Βρὲ τί μου λές;
Φ. — Ἀλήθεια,
δὲν εἶναι κολοκύθια.

Τὸν Ἀγγλο Ναύαρχο ποὺ λὰς τὸν ἐπίασε μπουρίνι
γιατὶ καμπόσοι παστρικοὶ καὶ Φραγκολεβαντίνοι
κάνουνε, Περικλέτο μου, πολέμου λαθρεμπόρια,
ὅπου δὲν ἔχουν ὄρια.

Καὶ δίνουν σ' ὑποβρύχια Γερμανικὰ μπενζίνα,
μὰ δίνουν καὶ πετρέλαιο, κι' ἔτσι ποὺ λὰς μ' ἐκεῖνα
βατσέλα τορπιλίζονται, βατσέλα πᾶνε καὶ τὼ
στῆς θάλασσας τὸν πάτο.

Με' στὸ τόσο μας τὸ χάλι,
προσφιλεῖς μου συμπολιταί,
μπλόκο θάχουμε καὶ πάλι,
μπλόκος νέος ἀπειλεῖται.

Κάθ' ἐφοπλιστῆς χαιρέτω,
γιὰ τὴν Μάλτα βάζει πλώρη...
τί καλὰ, βρε Περικλέτο,
ποὺ δὲν ἔχομε βατόρι.

Ναύαρχος μᾶς ἀπειλεῖ
μᾶς συμμάχου μας πιστῆς...
τί καλὰ, βρε κουρελῆ,
ποὺ δὲν εἰμ' ἐφοπλιστῆς.

Τρεῖς ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους, ποὺ χουνε πλεούμενα,
γι' αὐτοὺς ἄδικοι θυμοί,
κι' ὅλοι θέλωντας καὶ μὴ
θὰ γνωρίσουν τοὺς Μαλτέζους στὰ καλὰ καθούμενα.

ὦ! τῆς μοίρας τῆς κακῆς,
Περικλέτο κιτριμάρη!...
μήτ' ἐκ τῆς Ἀμερικῆς
θὰ μᾶς ἔρχεται αὐτάρι.

Τότε δὲν θὰ τραγουδῆς
ξένοιαστος στῆς πρασινάδες,
μὰ τοῦ Φαραὼ θὰ δῆς
τῆς ἰσχυαῖς τῆς ἀγελάδας.

Τὸν Ἑγγλέζο μας, κωθῶνι,
τὸν ἐπιάσανε θυμοί,
Ἄγγλος Ναύαρχος θυμόνει
καὶ κακὰ βυσσοδομεῖ.

Ἐγὼ λέσσσα κι' ἔγὼ μόλα
γιὰ τὴν Μάλτα, καπετάνιοι,
καὶ τινάζετε τὰ κῶλα
μὲς στῆς Μάλτας τὸ λιμάνι.

Τότε θὰ ῥωτᾷς γιατί
τέτοια πείνα δυνατὴ
νᾶχη κι' ἡ δική μας πλάσις,
ὅπου πάντα δείχνει τάσεις
στὴν Ἀντάντ εἰλικρινεῖς;
καὶ ῥωτῶντας θὰ θρηνηῖς.

Τότε πλέον, προσφιλεῖ,
μήτε τσὲκ θὰ σ' ὠφελῇ,
μήτε πακτωλὸς ἀκόμα.

Μὰ μετὰ πολλῶν ὁμοῦ
θ' ἀπομείνης ἐκ λιμοῦ
ἐνα θνησιμαῖον πτώμα.

Μέμνησο καὶ μὴ λησμόνει
πῶς ὁ Ναύαρχος θυμόνει
καὶ συμμάχους πολεμεῖ.

Μπλόκος καὶ λιμός, ζευζέκη,
ποὺ θὰ βγῇ μετὰ τοῦ φέμι
καὶ θὰ κυνηγᾷς ψωμί.

Καὶ σὺ στὴν Μάλτα,
ἔμμετρε ψάλτα,
θὰ πᾶς μετ' ἄλλων.

Πτωχὰς κοιλίας
καὶ τῆς Ἀγγλίας
τὴν μῆνιν ψάλλων.

Τότε, βρε βουδι,
πολλοὶ θὰ κλαῖνε,
κι' ἐνα τραγοῦδι
παληὸ θὰ λένε:
Μάλτα χαλίνα,
φᾶς καβδαλίνα.

Κι' ὁ Περικλέτος ἀπορεῖ γιὰ τοῦ Ναύαρχου τὸ μπουρί.

Π.— Μὲς στοῦ πολέμου τὰς ὁρμάς
θαρροῦσαμε τὰ καθ' ἡμᾶς
πῶς πᾶνε στὸ καλλίτερο.

Μὰ τεῖναι τοῦτο τὸ κακό!..
ἄλλο καὶ πάλι ξαφνικὸ
μᾶς ὄρῃκε μεγαλήτερο.

Τώρα, ποὺ κάπως προσδοκᾷς Βαρόνου τσὲκ νὰ πᾶς
κι' ὁ περιάλητος ἀγὼν
τελείωσε τῶν ἐκλογῶν,
κι' ἐκάθισε στὸν πάγκο του καθένας κατεργάρης.

Τώρα, ποὺ δὲν τρομοκρατεῖ συγχρόνους πατριώται
τρόμος Κουδέρνου δυνατός,
κι' ὁ Ράλλης σύχασε κι' αὐτὸς
ἀπὸ τοὺς συνωμότες.

Τώρα, ποὺ μετροῦν τάρνιὰ
καθεμιάς συγχρόνου στάνης,
καὶ μὲ χίλια δρεῖ στανιὰ
καὶ παραληρούσας φρένας
ἀγωνίζεται καθένας
νὰ φανῇ κι' αὐτὸς τσοπάνης.

Τώρα, ποὺ κι' Ἰσραηλῖται καὶ Νεότουρκοι πολλοὶ
θᾶμπουν μέσα στὴ Βουλῆ,
κι' ἀπὸ γνῶσι καὶ μισαλὰ
ἐπηγαίναμε καλὰ.

Λαμποκοπᾷ στὸν οὐρανὸν περίλαμπρο φεγγάρι,
καὶ δύο Κηφισσιῶται
προβάλλουν συνωμότες,
κι' ὁ Ράλλης σὰν λαγωνικὸ μακρόθεν τοὺς φερμάρει.

Συφορέλια βγῇκε κι' ἄλλη
μὲς στὴ μέση σὰν ἀγγούρι,
καὶ μᾶς χάλασε καὶ πάλι
τὴν περίχαρῃ μας μούρη.

Ποῖος σήμερα δὲν ἀπορεῖ
γιὰ τοῦ Ναύαρχου τὸ μπουρί,
γιὰ τοῦ Ναύαρχου τὸν θυμό,
ὅπου μᾶς πνίγει τὸν λαϊμό;

Τώρα, ποὺ τραγοπίνουμε στὰ πέντε Βιλαέτια,
ποῖος πρόσμενε ν' ἀκούσωμε κι' ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους τέ-
τοια; Ὁ Ναύαρχος ἐθύμωσε καὶ Γκόντεμ ψιθυρίζει,
κι' ὅπου καρὰβι μας ἰδῇ τὸ περιτριγυρίζει.
Ὁ Ναύαρχος ἐθύμωσε, δὲν εἶναι παῖξε γέλα,
καὶ βάρδ' ἀπὸ φουρνέλα.

Τὰ πρόσμενε κανεὶς αὐτὰ
κι' ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα;
ἐμεῖς προσμέναμε λεφτὰ
νὰ στείλῃ κι' ἐδῶ πέρα.

Μᾶς ἐλησμόνησε πολὺ,
καὶ τώρα, στραβοκάνη,
ὁ Ναύαρχος τῆς ἀπειλεῖ
Μαλτέζους νὰ μᾶς κἀνη.

Ποὺ δίχως φόβο νὰ σταθῶ;...
Ἄτροπος, Λάχεςις, Κλωθῶ,
τριῶν Μοιρῶν δνόματα.

Κι' ἡ τρεῖς στραθαῖς καὶ δίχως νοῦν
κράτη κι' ἀνθρώπους κυβερνοῦν
μὲ κουτουροῦ καμώματα.

Κι' ἐμεῖς οἱ δύστυχοι πολλὰ
ἐφантаζόμεθα καλὰ,
κι' ἐχθρὸς μας ἐγλυκίναμε
μὲ τοὺς καλοὺς μας τρόπους,
καὶ Νεοτούρκους κἀναμε
τῶν Ροῦμ ἀντιπροσώπους.

Μήτε κανένα κώδωνα κινδύνου δὲν σημαίναμε
στοῦ κόσμου τὸ κακό,
καὶ μεροπᾶς πρὸς τὴν Ἀντάντ οὐδέτερο; προσμέναμε
μεγάλον μερδικό.

Ἄτροπος, Λάχεςις, Κλωθῶ, τριῶν Μοιρῶν δνόματα...
θαρρῶ πῶς πρέπον καὶ στῆς τρεῖς φασκελοκουκλώ-
Κι' ἐμεῖς ἀπελαμδάναμεν εἰρηνικῆς ἀνέσεως, [ματα.
ἀλλὰ σὲ τοῦτοι τὸν καιρὸν
μᾶς ἔτυχε πρὸς τὸ παρὸν
δολιχρὸς τῆς Λαχέσεως.

Ὁ Ναύαρχος ἐθύμωσε...χαρά σας καὶ χαρά μου...
ἔπαρε σὺ τὴν λύρα σου κι' ἐγὼ τὸν ταμπουρά μου,
καὶ πᾶμε 'στὸν σὲρ' Ἑλλιοτ νὰ ποῦμε τὰ δεινά μας,
τὰς τάσεις μας, τὰς στάσεις μας, καὶ τὰ παράπονά μας.

**Πᾶνε κι' οἱ δὲ θρασεῖς
'στὸν Πρέσβυ τὸν Φρανσίς.**

Καὶ μὲ τούτη τὴν φοβέρα
δείχνεις κἄπως, Ἑγγλιτέρα,
ὅτι δὲν μᾶς ἀγαπᾷς.

Δείχνεις πῶς δὲν ἔχεις πίστιν
'στοὺς συμμάχους ἐλαχίστην
καὶ σὲ συμπαθεῖς ροπάς.

Ὁ φιλάτῃ μας Ἀγγλία,
τί περίεργη φιλία
εἶναι τούτῃ τοῦ κρατεῖς;

Πῶς γιὰ μᾶς παρεξέτράπη;
τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης
ποῖα δείγματα ζητεῖς;

Ἐξυμνοῦμεν τὸ νομά σου...
θέλεις Μοῦδρο; χάρισμά σου.
Θέλεις Χιὸ καὶ Μιτυλήνη;
κτῆμα σου κι' αὐτὴ κι' ἐκείνη.

Πρὸς σέ, κυρὰ τῶν θαλασσῶν,
τὰ σὰ προσφέρουν ἐκ τῶν σῶν
εἰλικρινεῖς σου φίλοι.

Ὅλα τὰ δίνουμε κι' ἐμεῖς,
γιατί λοιπὸν μᾶς πολεμεῖς
δι' ἀπειλῶν ὀργίλη;

Ἐμεῖς 'δικοὶ σας εἴμεθα
πολλῶν ἐπιλαθόμενοι,
καὶ πάντα τῇδε κείμεθα
τοῖς ἰδικοῖς σας ρήμασι,
ἔσθ' ὅτε καὶ τοῖς χρήμασι
τοῖς δανεικοῖς πειθόμενοι.

Τῆς Ἀγγλίας Πρεσβευτὴ, τὰ παράπονά μας ἄκου,
μὴ μὲ τὸν Βαρῶνο Σέγκ μᾶς φορτώνεσθε τοῦ κάκου.
'Εμεῖς εἴμεθα 'δικοὶ σας κι' ἂν μᾶς λένε φουκαράδες,
κι' ἂν μᾶς λείψῃ τὸ καρβέλι...
μὰ κι' ἂν πάρωμε παράδες
τοῦ Βαρῶνου, τί σας μέλει;

Σεῖς προσέχετε μονάχα 'στὰς θυσίας μας τὰς τόσας...
ἄλλη πάλι συμφορὰ
νὰ νομίζετε 'δικό σας
τοῦ Βαρῶνου τὸν παρᾶ.

'Ακουσέ μας, φίλε Πρέσβυ... τέτοια τοῦ Ναυάρχου σκέ-
εἶναι προσβολὴ βαρεῖά...

σῆκω σῆκω νὰ μαζέψῃς
τοῦ Ναυάρχου τὰ λουριά.

Ἦές του, Πρέσβυ, πῶς ἀκόμη
κι' ἡ κοινὴ τοῦ λέμε γνώμη
ἐποτίσθη μὲ χολή
κι' ἐπικράθηκε πολὺ.

Μὰ πρὸς τούτοις νὰ τοῦ πῆς
ὅτι δρᾷ σκαιῶς κι' ἀτόπως,
πῶς αὐτὸς δὲν εἶναι τρόπος
Ναυτικοῦ περιωπῆς.

Κι' ὅταν πλοῖα μας περνᾶνε
'πές του πῶς δὲν πρέπει νά ναι
καὶ γιὰ μᾶς 'στὰ νευρικά του.

Κι' ἔτσι δίχως ἀφορμὴ
νὰ τὸν πιάνουν οἱ θυμοὶ
καὶ τὰ φεγγαριάτικα του.

**Ἐν γοργότητι πολλῇ
τοῦ ρυθμοῦ μεταβολῇ.**

Χρυσὴ μας Ἀγγλία,
ποῦ δρᾷς ἐν θαλάσῃ,
δὲν πρέπει φιλία
στενὴ νὰ χαλάσῃ

γι' αὐτοῦ τοῦ Ναυάρχου τῆς ἀκαιραις φούριαις,
κι' ἐμεῖς νὰ ζητοῦμε φιλίαις καινούριαις.

Κι' ἂν κἄποιος τὴν τόσῃ φιλίᾳ βασκάνῃ
'στὰ μάτια του σκόρδα...
ὁ πόλεμος τοῦτος καὶ Λόρδους θὰ κάνῃ
νὰ νοιώσουνε λόρδα.

Κι' ἂν φθάσουν καὶ Λόρδοι νὰ τρῶν ψωμοτύρι
καὶ Λαῖδες καὶ Μίς,
σκεφθῇτε τί ρέγκες, σκεφθῇτε τί τσίροι
θὰ γίνωμ' ἐμεῖς.

Ἄς εἴμεθα φίλοι...
πολλὰ σὰς ὀφείλει
κι' ἡ γῆ τῶν δνεύρων.

Τῶν πόθων τῆς γνώστης
ἐλεύσθη 'στὸ φῶς τῆς
κι' ὁ Λόρδος ὁ Βύρων.

Μὰ πρέπει γιὰ τόσα καὶ θεῖς ν' ἀγαπᾶτε
θερμῶς τὴν Ἑλλάδα,
τροπαλίων καὶ ἁδά,
χωρὶς τοὺς θυμούς σας αὐτὴν νὰ ξεσπάτε.

Καὶ τώρα δικαίαν προσμένομεν κρίσιν
κι' ἐκφράσεις φιλίας δεχθῇτε θερμάς...
Γκὼτ σέϊβ τὸν κόσμον, Γκὼτ σέϊβ τὴν κτίσιν,
Γκὼτ σέϊβ τοὺς Ἀγγλοὺς, Γκὼτ σέϊβ κι' ἐμᾶς.